

POSLÁNÍ CÍRKVE

Vážení hosté, drazí přátelé, milovaní bratři a sestry,
Milost Vám a pokoj ve jménu našeho Pána Ježíše Krista.

Musím přiznat, že verše z Hesel Jednoty bratrské na dnešní den mě velice potěšily a rád se o ně podělím i s Vámi:

At' se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! (Žalm 105:3)

Bůh naděje nechť Vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. (Římanům 15:13)

Určitě jste někdy zažili v životě situaci, že jste potkali nebo se seznámili s někým, ke komu Vás to velice přitahovalo. V přítomnosti toho druhého jste se cítili dobře či bezpečně...

- ***Čím Vás druzí lidé nejvíce přitahují? Co je tou tajemnou silou, která to způsobuje to, že chcete být v jejich přítomnosti?***

Možná, že podobně to máme i s Bohem. I k němu nás něco přitahuje.

- ***Co to je?***

Prozradím Vám, že se mi velice líbí jeden verš z proroka Ozeáše (11:4), který říká:

„Provázky lidskými jsem je táhl, provazy milování, byl jsem jako ti, kdo jim nadlehčují jho, když jsem se k němu nakláněl a krmil jej.“

Je to Boží řeč k jeho nevěrnému lidu. Mám za to, že nás k Bohu nakonec nejvíce přitahuje jeho láska k nám. Vědomí, že jsme přijati a milováni, vědomí, že naše břemena jsou nám nadlehčována, vědomí, že se Bůh o nás stará...

Chci Vás nyní pozvat do Boží přítomnosti. Dovolme Bohu, aby se nás skrze chvály a modlitby dotkl, dovolme mu projevit Jeho laskavý a pečující zájem o každého z nás.

Dnes jsme začali otázkami, co je tím „magnetem“, který nás přitahuje k lidem a co k Bohu. Připojím ještě jednu otázku:

- *Je něco, co vás přitahuje k církvi?*

(Možná by bylo jednodušší se zeptat: *Co vás na církvi odpuzuje?*)

Když jsem sledoval v uplynulých týdnech sdělovací prostředky, nabyl jsem dojmu, že **k církvi lidi přitahují hlavně skandály**. A je jedno, zda vycházejí z pravdy, nebo jsou to úplné smyšlenky či jen novináři „přibarvené“ skutečnosti. **Každý si rád smlsne na církvi**, zvláště, když může poukázat na to, že ti „svatoušci“ nejsou zdaleka tak svatí, jak se nám snaží namluvit.

A tak nám v záplavě všech těch zpráv může uniknout třeba zpráva, že po nedávném veřejně propíraném konfliktu mezi knězem Markem Orko Váchou a arcibiskupem Graubnerem v katolické církvi, došlo k vzájemné omluvě obou pánů. Zde se i přes chybu, která se oboustranně stala, projevilo něco velice důležitého. **Nejenom přiznání chyby, nýbrž i respekt k druhému člověku.**

Mám za to, že to jsou přesně ty **nástroje**, které tolik chybí k tomu, aby se naše rozhádaná společnost začala uzdravovat.

V posledním období se na mě nahrnula řada témat, kterými se průběžně prokousávám: *Jak vytvářet podpůrné skupinky pro různé typy lidí a jejich potřeby. Jak by měla vypadat emočně zdravá zbožnost. Co udělat pro to, aby se naše společenství stalo bezpečným přístavem pro ty, kdo jsou si nejistí, touží po uzdravení, či si jenom potřebují oddechnout. Jak dát průchod působení Ducha svatého mezi námi.* A jedním z těch témat je: **Jak se stát neodolatelnou, příjemnou komunitou/církví...** A také: ***Jak můžeme jako Boží lid i jako jednotlivci přispět k obnově porušených vztahů.***

Domnívám se, že jako Boží lid i jako jednotlivci, můžeme přispět, bez ohledu na to, v jaké církvi jsme, pak je to ochota k přiznání vlastních chyb, vyjádření respektu, velkorysý odpuštění druhým a nefalšovaný zájem.

- *Jaké je podle vás hlavní poslání Božího lidu – církve?*
- *Pokud jsi přesvědčen o tom, že tohle je to hlavní poslání Božího lidu, a patříš-li do něj, jak ho naplňuješ ve svém životě?*

(Jsem si vědom, že když kladu otázky, dostanu možná odpovědi, které mě někdy zaskočí a možná jsem ani některé nechtěl slyšet. Ale ptal jsem se a tak je to je zcela v pořádku 😊)

Možná budete někteří překvapeni odpověďmi, které jsem našel. A jen doufám, že to i pro vás bude pozvání na **dobrodružnou cestu objevování. První odpověď** na otázku: „**Jaké je poslání církve?**“, je, podle mě, v listu Efezským (3:10-12):

Bůh chce, aby nebeským vládám a mocnostem bylo nyní skrze církev dáno poznat jeho mnohotvarou moudrost, podle odvěkého určení, které naplnil v Kristu Ježíši, našem Pánu. V něm smíme i my ve víře přistupovat k Bohu svobodně a s důvěrou.

Boží lid, církev, je **Boží způsob, kterým Hospodin Bůh vyjadřuje a vyhláší svou moudrost v duchovním světě.**

Ač to zní neuvěřitelně a nepravděpodobně, vypadá to tak, že **Bůh veškerou svou pověst vsadil na tebe a na mě.** Na nás, na obyčejné lidi, kteří z pohledu druhých lidí jsou možná „slušnými a hodnými lidmi“ a přesto tak často selhávají. A také lžou, urážejí se, vyhýbají se zodpovědnosti, občas pomlouvají, naplňují své ambice, někdy jsou líní a zcela výjimečně by někomu druhému s chutí zakroutili krkem, tedy kdyby se to dalo snadno ututlat.

Pokud si vzpomeneš na něco, co jsi udělal špatného a strašně se za to stydíš, pak si připomeň, že platí to, co je napsáno: Bůh všem jasně dává najevo, že díky Ježíši Kristu můžeme k Bohu přistupovat ve víře zcela svobodně a s důvěrou.

Připomeň si, že **Boží syn za tebe zaplatil a pokud přijímáš jeho odpuštění, jsi zachráněn** – mimo jiné od svých strachů, hanby, pochybností!

Druhou odpověď můžeme najít v druhém listu do Korintu (2:14-17), kde máme následující slova:

Budiž vzdán dík Bohu, který nás stále vodi v triumfálním průvodu Kristově a všude skrze nás šíří vůni svého poznání. Jsme totiž jakoby vůní kadidla, jež Kristus obětuje Bohu; ta vůně proniká k těm, kteří docházejí spásy, i k těm, kteří spějí k zahynutí. Jedněm jsme smrtonosnou vůní vedoucí k záhubě, druhým vůní životodárnou vedoucí k životu. Ale kdo je k takovému poslání způsobilý? My nejsme jako mnozí, kteří kramají s Božím slovem, nýbrž mluvíme upřímně, z Božího pověření a před tváří Boží v Kristu.

Tady je jasně řečeno, že nepatříme už jenom sami sobě. Náš život, naše cesta, mají nést v tomto světě nezaměnitelnou vůni.

- *Co tobě samotnému na životě či svědectví druhých lidí nejvíce „vonělo“?*

Naše **feromony milosti, odpuštění, víry, naděje a lásky** mají přitáhnout všechny zmatené motýli i noční můry.

- *Jak svým životem voníš svému okolí?*

A nakonec třetí odpověď je v prvním listu Petrově (2:9-10), kde se říká:

Vy však jste `rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu`, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. Kdysi jste `vůbec nebyli lid`, nyní však jste lid Boží; pro vás `nebylo slitování`, ale nyní jste došli slitování.

Nebyli jsme ničím významní, i když si každý v určitém úseku života myslíme, že se **právě kolem nás otáčí celý vesmír**. Tenhle jev pozoruji u malých dětí, ale světe div se, setkávám se s tím i u dospělých, zejména ve středním věku.

Pravda u malých dětí je jejich sebestřednost, která souvisí s poznáváním sebe a zkoumáním světa, legrační až roztomilá, ale dá se s ní pracovat. U dospělých je sebestřednost naopak **dost odpudivá a někdy až děsivá**. A nejspíš to moc už nezměníte. Tam je to spíš na zázrak shůry.

Jak se taková sebestřednost projevuje? Někdy stačí jen chvíli naslouchat. Když často uslyšíte věty typu: ***Já to tak cítím/necítím... Já to tak vidím/nevidím... Pravdu mám já... Mám právo/nárok...***, pak zcela jistě není něco v pořádku.

Dá se říct, že do jisté míry jsme každý z nás náleželi hlavně sami sobě, svým touhám, vášním a zálibám. A nakonec jsme podle toho i žili. **Ale došlo k zásadnímu obratu – dostalo se nám slitování.** Byli jsme dostiženi Boží milostí.

Náš osobní příběh, který možná bude zapomenut už v příští generaci, patří do mnohem většího příběhu. Do příběhu, který nebude nikdy zapomenut. **Jsme započítáni a přijati do nové rodiny**, můžeme patřit Bohu. Navíc, jak je nám řečeno, jsme **byli vyvoleni pro to, abychom náleželi Bohu**, abychom se stali „královským kněžstvem“ a zároveň svědectvím o tom, že lidskost není docela ztracena, protože **může dojít své obnovy v Kristu**.

Taková změna je velice radikální. Představte si, že **z pasáčka vepřů se stáváte synem vznešeného muže – krále**. Na nové oblečení si zvykneme určitě rychle. Mnohdy ta vnější změna je rychleji viditelná než vnitřní proměna. A pravda, možná nám chvilku trvá, než z našeho těla vyprchá nelibý odér místního prasečince, a zcela jistě bude určitou dobu trvat, než opustíme svou poněkud drsnou chlévskou mluvu a nádenické návyky.

Nicméně pořád platí, že pokud jsme byli **adoptováni do královské rodiny**, stali jsme se královskými dětmi **bez ohledu na náš vzhled a špatné návyky či zcestné názory**.

Být **královským kněžstvem** v sobě zahrnuje dva důležité momenty:

Máme kralovat ve svém životě – to znamená převzít za své myšlení, rozhodování a skutky plnou zodpovědnost. Znamená to také, že máš pracovat s okolnostmi, postavit se jim, ne se jimi nechat vláčet.

Být knězem znamená **přinášet obět' usmíření**. Být nástrojem usmíření, pokoje, povzbuzení, přímluvy. A přinášet obět' znamená vynaložit nějaké úsilí.

Na první pohled to **vypadá vznešeně a náročně**.

Možná si říkáš: „Aha, tak na to tedy nemám. Bůh asi potřebuje silné, schopné a odhodlané lidi. A to já teda nejspíš nejsem, protože jsem slabý, chybující, pochybující, nejistý...“

Pravda je taková příteli, že **Bůh přichází tam, kam ho pozveme**. Nejsou pro něj rozhodující naše schopnosti. Hledá ty, kteří mu otevřou své srdce. Přichází tam, kde na to nestačíme, kde si přiznáme slabost, kde už nemůžeme, kde si nevíme rady, kde je nám jasné, že věci sami nezměníme.

Takže to nejlepší nakonec – jestliže nás k tomu, abychom se stali královským kněžstvem, povolal Bůh, pak věřím a zcela se spoléhám na to, že **nám ke všemu dá odvahu, moudrost i sílu a bude tím, kdo bude bojovat po našem boku za nás**.

Ámen.

(Petr Plaňanský, KS Nymburk, 9. 3. 2025)